

Arrest

nr. 127 920 van 6 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en anderzijds van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 31 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2008 dient de verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit van te zijn, een asielaanvraag in.

Op 8 april 2009 wordt verzoeksters aanvraag overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). Op 15 juli 2009 weigert de commissaris-generaal aan de verzoekster beide beschermingsstatussen.

De verzoekster dient tegen voormelde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 12 november 2009 weigert de Raad bij arrest met nr. 34 026 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

Op 28 december 2009 levert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker af.

De verzoekster dient een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen voormeld bevel van 28 december 2009. Op 18 maart 2010 verwerpt de Raad bij arrest met nr. 40 377 het beroep tot nietigverklaring.

Op 30 november 2009 dient de verzoekster een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 augustus 2010 wordt verzoeksters aanvraag ontvankelijk verklaard. Zij wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 31 augustus 2012 verklaart de gemachtigde verzoeksters aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond. Het betreft de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht op 5 november 2012 en luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

T., I. (R.R.: ...)

nationaliteit: Servië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

(ook gekend bij onze diensten als T., I.)

wettelijke vertegenwoordiger van:

T., T. (R.R.: ...), geboren te (...) op (...) T., V. (R.R.: ...), geboren te (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor T., I. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 10.08.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. :dat betrokkene totaal ontvreemd zou zijn van haar land van herkomst, dat zij uit vrees voor haar leven onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst en dat haar oudste kind inmiddels naar de kleuterschool gaat) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België

verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 30.11.2009, die betrekking heeft op de medische toestand van T., I. Er werd echter na de indiening van deze aanvraag een medische attest voorgelegd op naam van T., V.; dit laatste kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van T., V. eveneens in overweging zouden genomen worden.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven."

Op 31 augustus 2012 levert de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten af aan de verzoekster. Deze beslissing betreft de tweede bestreden beslissing die aan de verzoekster ter kennis werd gebracht op 5 november 2012, en als volgt luidt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van attaché J. V. d. B., gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

T., I. en geboren te zijn te (...) op (...), en van nationaliteit Servië te zijn wettelijke vertegenwoordiger van T., T. en T., V.

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 12.11.2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat met dit arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en a *fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.2. De verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.1.1. Zij licht dit middel als volgt toe:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr. 11.519.)

Verzoekster is ernstig ziek doch de aanvraag werd niet ten gronde onderzoek. Er werd enkel gesteld dat het medische attest niet meer actueel zou zijn. Dit is opmerkelijk nu tegenpartij zelf meer dan 2 jaar gewacht heeft om een beslissing te nemen en zelf nooit om bijkomende medische attesten heeft gevraagd.

Er bestaat geen wettelijke bepaling die stelt dat verzoekster op regelmatige tijdstippen nieuwe medische attesten diende bij te brengen. Indien tegenpartij van oordeel was dat na 2 jaar het attest niet meer actueel was, had zij bijkomende informatie dienen te vragen aan verzoekster dan wel zelf verzoekster dienen uit te nodigen voor een medisch onderzoek.

Eerst meer dan 2 jaar wachten om het dossier van verzoekster te bekijken en vervolgens te stellen dat de bijgebrachte attesten niet meer actueel zijn is geen correcte houding van tegenpartij en de motivering is dan ook juridisch niet aanvaardbaar.

Het is immers door de houding van tegenpartij zelf, die zeer lang gewacht heeft om een beslissing te nemen, dat het attest van verzoekster niet meer actueel is. dit kan niet aan verzoeker verweten worden.

Men kan zich de vraag stellen of dit een doelbewuste houding is van tegenpartij om toch maar tot een negatieve beslissing te komen.

Verzoekster is nog wel degelijk ziek en brengt heden een actueel attest dd 08.11.2012 bij waaruit dat haar medische problemen nog steeds actueel zijn.

Tegenpartij heeft zonder ook maar enig verder onderzoek te doen of zonder om bijkomende informatie te vragen simpelweg gesteld dat verzoekster niet aantoonde dat haar ziekte nog actueel is.

Deze houding is niet correct nu tegenpartij zich op een verkeerde motieven baseert en zelf er voor gezorgd heeft dat de bijgebrachte attesten niet meer actueel zijn.

De beslissing van tegenpartij is dan ook verkeerdelijk gemotiveerd nu er geen wettelijke verplichting bestaat voor verzoeker om zijn dossier te actualiseren.

Immers aan alle voorwaarden voor de ontvankelijk was voldaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift zodat de beslissing wel ontvankelijk en gegrond had dienen verklaard te worden zodat er een verder onderzoek door een dokter kon plaatsvinden. Tegenpartij heeft het verzoek niet eens persoonlijk onderzocht zodat er geen beeld kan gevormd worden over de ernst van de ziekte van verzoeker. Er werd enkel gesteld dat het medisch attest niet meer actueel was. Tegenpartij had zelf de nodige inspanningen dienen te doen om te verifiëren of de toestand van verzoeker was verbeterd of verslechterd.

Zij heeft echter nagelaten enige bijkomend onderzoek te verrichten en heeft ook niet aan verzoekster gevraagd om bijkomende inlichtingen te verschaffen.

Tegenpartij stelt enkel dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet kritiek is er geen reëel risico is, maar heeft hier geen enkel onderzoek naar verricht.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel duidelijk dat verzoekster ernstig ziek is en dat deze ziekte een bedreiging vormt voor haar leven, indien deze niet behandeld wordt.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel degelijk dat verzoekster een medische aandoening heeft die een ernstige bedreiging voor haar leven vormt indien deze niet correct behandeld wordt.

Verzoekster heeft deze medische problemen noch steeds en is noch steeds in behandeling.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekster een medische aandoening heeft waarvoor zij een permanente behandeling nodige heeft. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat verzoekster nog in behandeling is en dat zij steeds medische verzorging nodige heeft.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodige is.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst aangezien verzoekster daar onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat verzoekster het land dient te verlaten terwijl verzoekster nog wel degelijk medische problemen heeft en tegenpartij geen enkele inspanning heeft geleverd om dit te onderzoeken.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekster een medische aandoening heeft waarvoor zij een permanente behandeling nodig heeft.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is. Dit wordt overigens niet ontkend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze stelt enkel dat de aandoening niet levensbedreigend is en niet meer actueel zou zijn. Waarop baseert tegenpartij zich ? heeft zij hier enig onderzoek naar verricht?

Niets is minder waar, in haar land van herkomst zullen de problemen enkel toenemen en is er wel degelijk een gevaar voor het leven van verzoekster indien zij geen behandeling krijgt.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst aangezien daar in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, verzoekster onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

Aangezien het voor verzoekster in haar thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening. Tegenpartij brengt geen enkel daadwerkelijk bewijs bij dat verzoekster in haar land van herkomst adequaat zou behalend kunnen worden. Tegenpartij verwijst enkel naar algemene veronderstellingen die in casu niet concreet werden onderzocht voor het specifieke geval van verzoekster.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekster daadwerkelijk in staat is, gezien zijn medische problematiek, om het grondgebied te verlaten en in haar land van herkomst voldoende middelen ter beschikking heeft of zou kunnen hebben om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen.

Tegenpartij gaat enkel van veronderstellingen uit die door geen enkel objectief element gestaafd worden.

Verzoekster heeft met haar laatste geld de vlucht betaald naar België zodat zij in haar land van herkomst niet beschikt over enig inkomen. Verzoekster heeft geen familie meer waar zij terecht zou kunnen en gezien haar medische toestand is verzoekster tevens niet in de onmogelijkheid om nog te werken.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Indien verzoekster daadwerkelijk dient terug te keren, kan zij geen beroep doen op familie en heeft zij geen toegang tot de noodzakelijke medische hulpverlening. Zij heeft hiervoor niet de financiële middelen en tegenpartij toont niet aan dat verzoekster daadwerkelijk aanspraak zou kunnen maken op gratis hulpverlening.

Hier is geen enkel onderzoek naar gevoerd.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoekster in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

De aanvraag dient wel degelijk ontvankelijk en gegrond verklaard te worden nu er aan alle voorwaarden voldaan was.

Er werd dan ook onvoldoende onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoekster en het levensbedreigend karakter hiervan en of dit nog wel actueel zou zijn.

Door de eigen houding van tegenpartij heeft zij zeer lang het dossier laten liggen om vervolgens te stellen dat het niet meer actueel zou zijn.

Op welke bevindingen of onderzoek baseert tegenpartij zich?

Verzoeker brengt een medisch attest bij waaruit wel degelijk blijkt dat verzoekster nog steeds ziek is.

Er kan dan ook discussie over bestaan dat verzoekster ernstig ziek is en de nodige behandeling nodig heeft. Bij gebrek aan een adequate behandeling is het leven van verzoekster wel degelijk in gevaar.

Aangezien het voor verzoekster in haar thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekster daadwerkelijk in staat is, gezien haar medische problematiek, om het grondgebied te verlaten.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Deze manier van handelen is totaal onmenselijk en houdt geen rekening met de mens achter de aanvraag. Voor tegenpartij is verzoekster een louter nummer.

Tegenpartij heeft geen enkel inspanningen gedaan om te onderzoeken of de ziekte van verzoekster nog actueel is.

Op basis van een zeer korte motivering komt men tot de vaststelling dat de aanvraag ongegrond zou zijn.

Door de aanvraag dermate lang te laten aanslepen heeft tegenpartij verzoeker getolereerd op haar landgebied. En de hoop gegeven op een positieve beslissing."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt gesteld dat de door verzoekster aangehaalde medische problematiek niet weerhouden kan worden om haar een recht op verblijf toe te kennen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde geeft verder aan dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekster lijdt aan een *"ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit"* of *"een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft"*. Om tot dit besluit te komen wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 augustus 2012.

De gemachtigde stelt tevens vast dat er argumenten werden aangevoerd die geen betrekking hebben op de medische toestand van de verzoekster en dus buiten de medische context van artikel 9ter vallen zodat aan deze elementen geen gevolg kan gegeven worden. Tot slot geeft de gemachtigde aan dat er na de indiening van de aanvraag een medisch attest werd voorgelegd op naam van T.V. die echter in het kader van de huidige aanvraag niet in overweging kan worden genomen.

3.1.3. Waar de verzoekster meent dat de gemachtigde een standaardformulering hanteert zonder het dossier van de verzoekster te hebben onderzocht, wijst de Raad er op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de akte van de bestuursbeslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 augustus 2012, dat werd uitgebracht in toepassing van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet en dat bijgevolg integraal deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing. Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekster ter kennis gebracht, wat door de verzoekster overigens niet wordt betwist.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Met haar vage kritiek maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de hierboven uiteengezette motivering, met inbegrip van de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 augustus 2012, haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de feitelijke en juridische gronden aan waarop de gemachtigde zich steunt om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel

9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. De inhoudelijke kritiek die de verzoekster levert, houdt geen verband met de uitdrukkelijke motiveringsplicht en zal hieronder worden besproken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is niet aangetoond.

3.1.4. De verzoekster vat haar betoog aan door te stellen dat hoewel haar ziekte ernstig is, de aanvraag niet ten gronde is onderzocht. De gezondheidstoestand van de verzoekster zou volgens de verweerder niet kritiek zijn en er zou geen reëel risico bestaan, doch er is volgens de verzoekster geen enkel onderzoek hiernaar verricht. Er zou enkel gesteld zijn dat de medische attesten niet meer actueel zijn. De verzoekster is van mening dat dit erg opmerkelijk is nu de verweerder zelf meer dan twee jaar heeft gewacht om een beslissing ten gronde te nemen terwijl hij nooit om bijkomende attesten heeft verzocht. De verzoekster stelt dat er geen wettelijke bepaling bestaat die de aanvrager verplicht op regelmatige tijdstippen nieuwe medische attesten bij te brengen. Als de verweerder van oordeel was dat de medische informatie niet meer actueel was, diende deze volgens de verzoekster bijkomende informatie te vragen of haar uit te nodigen voor een medisch onderzoek. De verzoekster meent dat het aan de houding van de verweerder zelf te wijten is dat de bijgebrachte attesten niet meer actueel zijn.

Verder stelt de verzoekster dat zij nog steeds ziek is zoals zou blijken uit het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest van 8 (lees: 5) november 2012. De verzoekster stelt aan alle voorwaarden zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet te voldoen op het moment van het indienen van het verzoekschrift zodat de bestreden beslissing (lees: de aanvraag) ontvankelijk en gegrond moest worden verklaard zodat een verder onderzoek door een arts kon plaatsvinden. Uit de bijgebrachte medische attesten zou blijken dat de verzoekster wel degelijk een aandoening heeft die een ernstige bedreiging vormt voor haar leven indien niet correct behandeld. Zij is nog steeds in behandeling en heeft medische verzorging nodig.

Gezien haar medische toestand is het volgens de verzoekster onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst, nu het niet evident is om aldaar om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening. De verzoekster verwijt de verweerder geen enkel bewijs naar voor te brengen dat zij in haar land van herkomst adequaat behandeld zou kunnen worden. Er werd enkel verwezen naar algemene veronderstellingen die niet concreet onderzocht werden, zodat er geen bewijs bestaat dat de verzoekster in staat is om het grondgebied te verlaten en dat zij in het land van herkomst voldoende middelen ter beschikking heeft of zou kunnen hebben om de noodzakelijke hulpverlening te bekostigen. De verzoekster stelt niet over enig inkomen te beschikken en geen familie meer te hebben waar zij terecht zou kunnen. Bovendien is zij gezien haar medische toestand niet in staat om nog te werken. De verweerder zou niet aantonen dat de verzoekster beroep zou kunnen doen op gratis hulpverlening.

Gelet op de inhoudelijke kritiek die de verzoekster voert, dient het aangevoerde middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht bekeken te worden.

Er dient vooreerst op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De motivering van de beslissing waarbij verzoeksters medische verblijfsaanvraag ongegrond wordt verklaard, dient te worden beoordeeld in het licht van de feitelijke elementen van de desbetreffende aanvraag en de op deze aanvraag toepasselijke wettelijke bepalingen.

3.1.5. De eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Gelet op de redactie van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling twee mogelijkheden in wat betreft de voorgelegde ziekte, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister c.q. staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer, en met hem de verweerder, beschikt dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de ziekte van de aanvrager al dan niet leidt tot het toekennen van een verblijfsmachtiging.

3.1.6. *In casu* heeft de ambtenaar-geneesheer op 10 augustus 2012 omtrent de in de aanvraag vermelde aandoening van de verzoekster een schriftelijk advies opgesteld ten behoeve van de gemachtigde. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen en zoals hierboven besproken strekken de motieven van de eerste bestreden beslissing zich uit tot de motieven van dit advies. Het bedoelde advies luidt als volgt:

"Geachte heer,

T., I. (R.R. : ...)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Servië

Geboren op (...)

Adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 30.11.2009.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

2 medische getuigschriften d.d. 26/11/2009, opgesteld door dr. M. G., huisarts.

Medisch getuigschrift d.d. 18/12/2009, eveneens opgesteld door dr. M. G.

ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 18/12/2009.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 34-jarige vrouw in de periode september 2008 - december 2009 medische zorgen kreeg in het kader van een psychiatrische aandoening. Er was hierbij sprake van stress en angst, een concrete psychiatrische diagnose kan evenwel niet weerhouden worden uit de voorgelegde medische getuigschriften.

Dr. G. maakte melding van een medicamenteuze behandeling met Sipralaxa (farmaceutische stof escitalopram: een antidepressivum) en Serenase 2,5 mg (farmaceutische stof lorazepam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum (een geneesmiddel dat angst en onrust vermindert) en als hypnoticum (slaapmiddel). Dr. G. attesteerde verder dat psychologische opvolging en psychiatrische behandeling noodzakelijk waren en dat de verwachte duur van de behandeling onvoorzienbaar was.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische evaluatie in dit verband (zoals bijvoorbeeld consultatieverslagen psychiatrie), ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, en/of aangaande een lopende psychiatrische behandeling/opvolging.

Ondanks het tijdsverloop van intussen 2 jaar en 7 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven psychiatrische aandoening met stress en angst onder behandeling en de verdere medische behandeling/opvolging na december 2009 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is; de aangehaalde psychiatrische problematiek wordt niet bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grand van genoemd Artikel."

3.1.7. Na lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 augustus 2012 stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer meent het dossier te kunnen beoordelen ondanks het gebrek aan actualisering van de medische informatie sinds de aanvulling van 18 december 2009. De ambtenaar-geneesheer baseert zich voor zijn evaluatie zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet op de door de verzoekster bijgebrachte medische attesten, te weten: twee medische getuigschriften van Dr. M.G, huisarts d.d. 26 november 2009 en een medisch getuigschrift van diezelfde arts d.d. 18 december 2012. De ambtenaar-geneesheer geeft aan dat uit deze medische getuigschriften blijkt dat de verzoekster in de periode september 2008 – december 2009 medische zorgen kreeg in het kader van een psychiatrische aandoening, waarbij er sprake is van stress en angst. Een concrete psychiatrische diagnose kan volgens de ambtenaar-geneesheer echter niet weerhouden worden uit de voorgelegde medische getuigschriften. Vervolgens somt de ambtenaar-geneesheer de medicatie op die wordt voorgeschreven door de behandelende arts en vermeldt hij dat psychologische opvolging en psychiatrische behandeling noodzakelijk geacht worden door de behandelende arts waarbij verwachte behandelingsduur onvoorzien zou zijn. Deze vaststellingen vinden steun in de door de verzoekster bijgebrachte medische attesten waarover de ambtenaar-geneesheer op datum van zijn advies kon beschikken.

De ambtenaar-geneesheer stelt vervolgens vast dat hij niet over bijkomende medische informatie beschikt aangaande eventueel uitgevoerde psychiatrische evaluatie in dit verband ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, en/of een lopende psychiatrische behandeling/opvolging. Hij stipt verder aan dat er sedert de aanvraag 2 jaar en 7 maanden verliepen en er geen aanvullende medische attesten werden overgemaakt aangaande de verdere evolutie van de aandoening waaraan de verzoekster lijdt, noch omtrent de verdere medische opvolging na december

2009, noch een bevestiging van de aanwezigheid van een ernstige psychiatrische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband. Ook deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoekster niet weerlegd. De ambtenaar-geneesheer besluit dat uit de voorgelegde medische getuigschriften niet blijkt dat er een actuele bedreiging voor het leven of een actuele kritieke gezondheidstoestand is en dat de aangehaalde psychiatrische problematiek niet bevestigd wordt door overtuigende psychiatrische onderzoeken of door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen zodat het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Voor het opmaken van zijn advies heeft de ambtenaar-geneesheer zich aldus uitdrukkelijk gebaseerd op de door de verzoekster voorgelegde medische attesten van 26 november 2009 en 18 december 2009 van Dr. M.G. huisarts. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in het kader van de onderliggende aanvraag geen andere medische attesten overmaakte aan de diensten van de verweerder dan de hierboven vermelde.

Waar de verzoekster stelt dat er geen uitdrukkelijke wettelijke verplichting bestaat voor de aanvrager om op regelmatige tijdstippen nieuwe medische attesten bij te brengen, verliest zij echter uit het oog dat de eerste bestreden beslissing kadert in een aanvraag die zij indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij het indienen van een aanvraag komt het onmiskenbaar aan de aanvrager toe om de nodige elementen aan te brengen teneinde het bestuur in staat te stellen om met kennis van zaken te beoordelen of de betrokken aanvraag kan worden ingewilligd in het licht van de wettelijke bepalingen die deze aanvraag regelen.

Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager toekomt zijn verzoek concreet te onderbouwen: hij moet een standaard medisch getuigschrift voorleggen en daarnaast moet hij ook elk nuttig gegeven omtrent zijn ziekte overmaken, zodat kan worden beoordeeld of hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis daarvan verschaft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Ook al geeft de verzoekster terecht te kennen dat zij er niet van aan de oorzaak ligt dat de eerste bestreden beslissing slechts geruime tijd na het indienen van de aanvraag werd genomen, neemt dit niet weg dat zij in elk geval voldoende duidelijke elementen ter ondersteuning van haar aanvraag diende over te maken. Wanneer een beslissing uitblijft terwijl in de door de verzoekster bijgebrachte medische attesten gewag werd gemaakt van een onvoorziene (en dus niet nader bepaalde) behandelingsduur, dan kan van de verzoekster worden verwacht dat zij de diensten van de verweerder in de loop van de procedure in kennis stelt van de actuele medische behandelingen. Bovendien wijst de ambtenaar-geneesheer op goede gronden op een gebrek in de aanvraag van de verzoekster waar hij stelt dat in de bijgebrachte attesten een psychologische en psychiatrische behandeling noodzakelijk wordt geacht, terwijl geen enkel medisch attest voorligt waaruit een dergelijke behandeling daadwerkelijk blijkt. Indien de verzoekster in de loop van de procedure over dergelijke medische attesten zou beschikken, dan diende zij deze ook over te maken aan de gemachtigde zodat hij hiermee rekening kan en moet houden.

Hoewel artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet erin voorziet dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht *"de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen"* dient te worden opgemerkt dat hij hiertoe niet verplicht is (cf. RvS, 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)). Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort derhalve tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer en de bewijslast inzake de medische verblijfsaanvraag blijft in de eerste plaats op de aanvrager zelf rusten. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet legt de gemachtigde geenszins op om de verzoekster daadwerkelijk aan te sporen om haar aanvraag verder te onderbouwen en te actualiseren. Nu de ambtenaar-geneesheer in alle redelijkheid en op goede gronden heeft geoordeeld dat de medische informatie die de verzoekster bijbracht onvolledig en niet langer actueel is in die zin dat geen informatie voorligt die de in 2009 noodzakelijk geachte psychiatrische opvolging en behandeling met onvoorziene duur bevestigt zodat tevens op goede gronden is vastgesteld dat uit de voorgelegde medische getuigschriften geen concrete psychiatrische diagnose kan worden weerhouden die actueel een behandeling behoeft, kan niet worden ingezien waarom de

ambtenaar-geneesheer nog verder onderzoek zou moeten voeren omtrent de risico's verbonden aan verzoeksters aandoening die zich in 2009 manifesteerde en de toegankelijkheid van behandeling hiervoor in het land van herkomst. Het is in de gegeven omstandigheden dan ook niet onjuist, noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelde dat door een gebrek aan verdere informatie dienaangaande sinds eind 2009, niet kan worden besloten dat de verzoekster actueel lijdt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt verder op dat de verzoekster nergens ingaat op de concrete motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer zoals hierboven beschreven. Nochtans is het aan de verzoekster om in het kader van het onderhavige annulatiemiddel aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer en met hem de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. De verzoekster duidt niet *in concreto* aan waarin precies de beweerde kennelijke onredelijkheid van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer is gelegen.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk heeft verwezen naar en zijn oordeel gebaseerd heeft op de door de verzoekster voorgelegde medische attesten. Met haar vage en grotendeels louter affirmatieve betoog slaagt de verzoekster er niet in aan te tonen dat de verweerder op grond van het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 8 augustus 2012 op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt *“aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* of *“aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*.

3.1.8. Wat de overige kritiek van de verzoekster betreft (waar zij onder andere aangeeft dat zij zich wel in de voorwaarden bevindt zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en waar zij in verwijzing naar een medisch attest van 5 november 2012 stelt dat zij nog steeds ziek is zodat haar aanvraag gegrond zou moeten verklaard), lijkt zij de Raad te willen verleiden tot het maken van een opportuniteitsbeoordeling. De Raad dient er op te wijzen dat hij te dezen optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen om te oordelen of de verzoekster kampt met ernstige gezondheidsproblemen die maken dat de terugkeer naar het land van herkomst al dan niet opportuun is. De Raad is geen feitenrechter en hij kan verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook niet herbeoordelen, noch in het licht van de elementen die reeds in de aanvraag werden aangebracht noch in het licht van de nieuwe elementen die de verzoekster thans bijbrengt. Verzoeksters argumentatie is op dit punt niet dienstig.

Daarnaast stelt de Raad vast dat het medisch attest van 5 november 2012 dateert van na de bestreden beslissing van 31 augustus 2012 zodat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing hier geen rekening mee kon en dus ook niet moest houden. De wettigheid een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld aan de hand van de gegevens waarover het bestuur beschikte of kon beschikken op het moment dat deze beslissing werd genomen.

3.2. Het betoog van de verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer te dezen beschikken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is derhalve niet gegrond.

3.3. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 5 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan.

Zij licht haar middel als volgt toe:

“Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Er werd immers geen onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoekster, er werd enkel gesteld dat de toestand niet meer actueel zou zijn, doch dit werd gedaan zonder enig onderzoek te hebben ingesteld.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekster vreest terecht voor haar leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoekster naar Servië houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

Waar de verzoekster de schending van artikel 14 van het EVRM in het hoofd van het tweede middel aanvoert, merkt de Raad op het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69 314). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekster beperkt zich *in casu* tot het aanhalen van de schending van artikel 14 van het EVRM. Deze handelwijze volstaat niet om van een ontvankelijk middel te kunnen spreken vermits de verzoekster nergens toelicht op welke wijze deze verdragsbepaling zou zijn geschonden door de tweede bestreden beslissing. De aangevoerde schending van artikel 14 van het EVRM is derhalve niet onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekster aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekster beperkt zich te dezen echter tot een aantal zeer vage en algemene beweringen als zou zij zware represailles riskeren en als zou zij een reëel risico lopen op onmenselijke behandelingen zodat het een regelrechte bedreiging voor haar leven zou betekenen indien zij naar Servië wordt teruggestuurd. Waar de verzoekster stelt dat de tweede bestreden beslissing geen rekening houdt met de gevolgen voor haar veiligheid en haar fysieke integriteit, laat zij na te duiden welke concrete nefaste gevolgen zij precies vreest en waar zij stelt dat geen onderzoek is gebeurd naar haar ziekte laat zij na met enig overtuigend element aan te tonen dat deze ziekte haar in haar land van herkomst zal blootstellen aan een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt voorts op dat voor ernstig zieke vreemdelingen in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sowieso reeds een hoge drempel wordt gehanteerd en dat de uitzetting van ernstig zieke vreemdelingen slechts artikel 3 van het EVRM kan schenden in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De verzoekster die niet eens benoemt aan welke ziekte zij precies lijdt, maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij zich in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden bevindt.

De verzoekster verliest met haar louter affirmatieve en niet onderbouwde betoog uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekster thans geen concrete elementen naar voor brengt teneinde de op zich reeds op zeer vage en algemene wijze geuite vrees te staven.

De verzoekster maakt dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.4. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Zij licht dit middel als volgt toe:

“Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Servië.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Servië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Verzoekster is reeds verschillende jaren in België en heeft zich zeer goed geïntegreerd. Het dochtertje van verzoekster werd in België geboren en heeft een Belgische vader.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

Verzoeksters betoog heeft betrekking op de verplichting tot terugkeer. Nu de eerste bestreden beslissing geenszins enige terugkeerverplichting voorop stelt, dient dan ook te worden aangenomen dat ook het derde middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Waar de verzoekster zich beroept op een schending van artikel 5 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij zich wederom beperkt tot een aantal loutere beweringen omtrent wat haar te wachten staat bij een terugkeer naar haar land van herkomst. De verzoekster brengt geen enkel begin van bewijs bij om deze vage beweringen te staven. Met haar loutere beweringen maakt de verzoekster geen schending van artikel 5 van het EVRM aannemelijk.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekster evenmin *in concreto* aan toont dat zij in België een privé- en/of gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nochtans is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de door haar bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekster beperkt zich te dezen echter tot de zeer vage en algemene bewering dat zij hier in België inmiddels een band heeft opgebouwd, dat ze zich geïntegreerd heeft in de maatschappij en dat ze hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd. Met deze algemene, allerm minst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen toont zij echter geenszins *in concreto* aan dat ze in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Nog minder toont de verzoekster op concrete wijze aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voorzetting van haar privéleven in haar land van herkomst verhinderen.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat uit de stukken van het administratief dossier overigens blijkt dat de verzoekster nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten of gemachtigd, blijkt tevens niet dat wanneer het privéleven dat de verzoekster eventueel in België heeft opgebouwd, wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole, zou leiden tot de conclusie dat er bij het treffen van de tweede bestreden beslissing sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Waar de verzoekster voorts laat gelden dat haar dochter in België geboren is en een Belgische vader heeft, stelt de Raad vast dat dit eveneens een bloot betoog betreft nu zij geen enkel begin van bewijs naar voor brengt dat haar dochter een Belgische vader heeft. Ook in het administratief dossier zijn hiervoor geen aanwijzingen terug te vinden.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aan toont dat de tweede bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Het derde middel is ongegrond.

3.5. In een vierde en laatste middel voert de verzoekster “*humanitaire gronden*” aan.

Zij licht dit “middel” als volgt toe:

“Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland en riskeert om er vervolgt te worden bij haar terug keer. Verzoekster heeft in België reeds een begin gemaakt van de opbouw van haar nieuw leven.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoekster om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot haarzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*” Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen “*humanitaire gronden*” merkt de Raad op dat de verzoekster nalaat aan te geven op welk beginsel of welke rechtsgrond hij zich beroept. Bovendien heeft verzoeksters betoog enkel betrekking op de gevolgen van een eventueel verwerpingsarrest. Dergelijk betoog houdt geen verband met de wettigheid van de bestreden beslissingen op zich.

Het vierde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE